

**MIRJANA
ĐURĐEVIĆ**

HARIJETA I DUHOVI

— Laguna —

Copyright © 2026, Mirjana Đurđević
Copyright © ovog izdanja 2026, LAGUNA

Autorka je zahvalna svom izdavaču na dozvoli da izbegne ili prilagodi pravila Pravopisa u skladu sa sopstvenim jezičkim osećajem.

HARIJETA I DUHOVI

Sadržaj

1. Obučena da ubije.	9
2. Stana	16
3. Sarma	29
4. Kljukana dinastija	36
5. E, upravo...	42
6. Budala	50
7. Blokeji	59
8. Žene, žene....	70
9. Samohrani otac	75
10. Čaura	82
11. Društvene mreže.	90
12. Uzbuna u Petrogradskoj	97
13. Ekskurzija na Kosmaj	103
14. Tenis u Sopotu	110

15. Zavičaj.	119
16. Lep dan za promenu.	130
17. Mr Friday.	138
18. Profajleri	145
19. Disciplina	151
20. Gara	159
21. Amerikanac u Beogradu	166
22. Kupi mi, majko, top	176
23. Nervna baza	183
24. Testament.	191
25. Tehnički pregledi	197
26. Smuti, pa prospi	206
27. Lažovčina	212
29. Prebranac	225
30. Bunt Kuršumlije	232
31. KZŠ	239
32. Rasplet, ali zamalo	249
33. Smrt pisca.	256
34. Trivijalno rešenje, ali donekle	265
35. Naš čovek.	270
Priznanje	273
<i>O autorki</i>	<i>275</i>

1.

Obučena da ubije

– Jebote, Laki, roknuću nekog, ma sve ću da ih pobijem!
– Hari, bivša inspektorka za krv i seks MUP Srbije, bivša emigrantkinja, bivša privatna detektivka, bivša savetnica za trilere... bivša sve i svašta, šeta ko zver po nevelikom stanu u Bloku 44 i izdire se u mobilni na Lazu, najboljeg druga i bivšeg partnera u većini navedenih aktivnosti, uključujući i poslednju, koja je uzrok ove drame, ali o tom-potom.

– Oladi, em si nenaoružana, em nisi obučena da ubijaš već da apsiš, em... – Laki utišava, što se pretvara u mrmljanje u Harijetino krštenicom već načeto uho, budući da su se dve tete s kolicima za pijac, koje kafenišu za susednim stolom u bašti kafane *Kalenić*, naglo ućutale i upiljile u njega.

– Ma u pižami ću da ih ubijem, u kupaćem kostimu, u, u... golim rukama da zadavim, ma, beži, bre, tamo, uopšte nisi gledao film, dilejo pandurska – Hari je nezaustavljiva – *Dressed to Kill!* Al ne znam ni ko su ni gde da ih nađem. Jednog po jednog, svaki jebeni glas koji mi...

– E, moram da prekinem. Stiže mi društvo, zovem popodne, pa ćeš da mi ispričaš.

Jedino doba dana kad je neuputno zvati Lazu jeste ono pred ručak. Tada se redovno, zimi-leti, sastaje u *Kaleniću* s drugarima iz kraja, sve penzosima od 65 do 165, koliko koji poživi. Laki im se privremeno pridruživao više puta, budući da je, shodno političkim trenucima, u kojima Srbija ne oskudeva, više puta i penzionisan u MUP, pa vraćan u službu, ali od trenutka kada je postao udovac, pritom šezdesetpetogodišnjak, primljen je u redovno članstvo.

Za razliku od njega, u Harijetinim penzionerskim danima jedinu redovnost predstavljaju šetnje s Poručnikom. Mada se i on od razigranog veselog mešanca ogromnog jazavičara, bika i krokodila s godinama zdedio u gospodina psa, koji zubima skida svoj povodac s kvake ulaznih vrata i donosi ga Harijeti samo kada mu se piški. Ako se to potrefi s radnim vremenom prodavnica, ili još bolje pijace, desi im se da prošetaju i čitav sat. Inače samo overi dva-tri drveta u bloku i hoće kući. On pred televizor, naštelovan na *Animal Planet*, to najviše voli, i utišan toliko da ne smeta Harijeti, a ona pred laptop, da radi.

Jer u Srbiji i penzioneri moraju da rade. Pogotovo kada si samac, nemaš decu, imaš psa, auto zreo za Bujanj potok... A penzija ti invalidska, iz godine u godinu, sve bednija i bednija. Na svu sreću, rezultati redovnih kontrola i deset godina nakon operacije raka dojke pokazuju da je čista, ali koštaju ko svetog Petra kajgana, jer srpsko zdravstvo... Laki voli da je zeza kako se, ono jednom davno, dobro udala, pa još bolje razvela, jer joj je Doca, bivši muž, a sada drugi i jedini prijatelj pored Laze, doduše mnogo dosadniji, ali srećom na daljinu jer je ostao u Americi kad su se razveli, godinama bez njenog znanja uplaćivao novac u neki američki penzioni fond, pa i otud kapne neka sitna kinta. Opet nedovoljno za jebeni Beograd, kladila bi se da je na Menhetnu jeftinije

iako tamo nije bila preko dvadeset godina. Ma, nigde nije bila, a ne na Menhetnu, sem jednom na letovanju u Grčkoj, s Poručnikom, one godine kad joj je umrla majka i kad je prodala roditeljski stan u Banji budzašto, jer, kako su joj objasnili, nije to Beograd. Vredeo je koliko polovan auto, tada u vrlo solidnom stanju, i dve nedelje na Halkidikiju koje su se pretvorile u noćnu moru jer je Poručnik progutao nešto na plaži dok je ona bila u vodi, otrovao se, pa veterinari... Ne želi da se seća.

Ali mora da radi. Lakijeva i njena privatna detektivska agencija *Lucky Charm* odavno je ugašena. Još oko nekog njegovog privremenog povratka u MUP, za avanture opasne po život više nije bila raspoložena, jer šta će Poručnik ako se njoj nešto desi, pa joj je preostalo prevođenje, uglavnom krimića. Bivala je sve bolja i bolja, posla koliko voliš, pa je pre neku godinu registrovala i svoju firmu *Info&Info*, ne bi li uplaćivanjem doprinosa malo podigla onu državnu bedu od penzije. Ispostavilo se kao skuplja dara nego mera, a onda su se još odozgo izdavači za koje je radila naklatili na AI. Sada na jedan originalan prevod dobija da lektoriše po tri prevođa, koja mnogo jeftinije od nje, za neke mesečne pretplate, uradi Budala, kako od milja tepa globalnom elektronskom mozgu i onom ko ga napravi. Za tri puta manji honorar, posao isti ako ne i veći, jer nije problem toliko u pravopisu, koliko u smislu.

I u tom poslu joj je partner Laza, bar formalno-pravno, nadao se da će i on zakačiti poneki poslić iz svoje matične pandurske struke, otud i imbecilno ime firme *Info&Info*, a tražili su da se zove samo *Firma*, što je APR odbila, moguće da tamo neko čita špijunske romane ili su prirodno neduhoviti. Do sada nijedan posao nije dobio, od Ljiljine smrti izgleda da ga i ne traži, u depri mu je komotnije. Tako da, u

skladu sa situacijom, sve administrativne obaveze za *Firmu* obavlja Hari, ali i crpi prava da se izdire na Lazu kad joj pukne film.

Ipak se javio, posle popodnevne dremke:

– Jesi oladila? – zvuči ko mlako pivo.

– Kako bre da oladim, deset dana se jebavam?

– Oho, dobre vesti, je l opet piletina? – Lakijev omiljeni truli fazon, star skoro deset godina, na račun njene poslednje ljubavne veze koja se neslavno završila, doduše i ne toliko loše, jer je i sa Žiletom ostala u prijateljskim odnosima, a posebno s njegovom mamom, budući da su tu negde ispi-snice, pa se bolje razumeju. – Ili je cela farma pilića, koju sad hoćeš da pobiješ?

– Ne seri. Imamo problem. I ti ga imaš, pošto već deset dana ne mogu da uplatim doprinose, ni tebi, jer...

– Si dekontirana? Kolko ti treba?

– Ne treba mi lova, uplatila sam pozajmicu na račun na vreme. I ne prekidaј me! Imamo lovu na računu, ali je u međuvremenu istekao sertifikat za karticu za e-banking, i sad me njihova korisnička podrška drnda deset dana jer novi ne može da se namesti! To kad ih uvatiš, jer ti po pola sata svira muzika a onda se javi neki preljubazni imbecil koji te prebaci na drugu liniju, s još malo muzike, a njihov telefon je fiksni, znaš da sam otkazala fiksni, tako da mi račun za mobilni samo raste u nebesa, gde drugi imbecil, koji ima pola sata kursa više, pa se zove *tehnička podrška*, reši problem tako što provali da mi je oštećen čip na kartici i da može da mi naruči novu...

– Ček, stani – ipak je prekida. – Moja kartica radi, danas sam je trljao, uzmi nju!

– Debiluuuuuu! Ne VISA kartica, kartica za e-banking, e, e, e! – urla. – Ulaznica u softver na računaru koja... Ma

kome ja pričam! Debljini. Uostalom, plati ti, jednostavno je. Poslaću ti dva PDF-a uplatnica koje su stigle od knjigovode pre deset dana, samo treba pažljivo da ih prepíšeš ručicom, nema ni sedamdeset cifara na svakoj, nijednu ne smeš da zajebeš, na one formulare u banci, pošti, gde hoćeš, u tri primerka ili koliko već treba, staneš u red do ulice i platiš svojom karticom, obračunaćemo se kad se ja obračunam s ovim majmunima, ako ih sve ne pobijem dotle, ali sve, do famoznih programera, klinaca hakera koji garant sede naduvani u nekoj garaži u Ovči i brljaju po softveru, i osma su ruka od ugovarača posla s bankom, a znaš ko je u Srbiji ugovarač za sve, pa i jebene strane banke...

– Hahahaha, ne pratim još od prve rečenice – ona je Lakiju smešna! – Kapijam jedino da si sa serijskog ubijanja šalteruša, kojim si bila opsednuta do pre deset godina, sad uznapredovala do pomora tih podrški. Kao i da ne moram ni na kakav šalter, platiće mi ćerka preko aplikacije, to je nešto u telefonu, samo joj dam račune i telefon na deset minuta i miran sam. Case closed, smiri se.

– Jedi govna, budalo matora! I pozdravi kretenčinu iz *Kalenića* koji ti je ovo govno od banke preporučio za poslovne račune, a i mene kad sam te poslušala. Ne može tako u našoj banci, dabogda propala! – dreknu Hari i prekinu vezu.

Efekta je imalo utoliko što joj se kasnije javila Lakijeva ćerka Mina, s kojom se lako objasnila, doduše uz komentare od: „Ne može QR kodom!“, pa do: „E, svašta!“ Za šta je Hari imala puno razumevanje, budući da i sama ima tri privatna računa u različitim bankama – fucking aplikacije, pinovi, QR kodovi, tokeni za jednokratna plaćanja, svuda različito i pod sličnim imenima, ali s drugačijim funkcijama, nisu joj strani. Svuda sem u njihovoj banci u kojoj *Office banking* izgleda i radi ko da je pod DOS-om pravljen, vizuelno kao

i operativno. Kakogod, rešenja nije bilo ni na pomolu, pa je zveknula pola bromazepama i sklopčala se oko Poručnika, da proba da se smiri uz *Animal Planet*, s utišanim zvukom, ako li i da zadrema.

Nije imala sreće, *WhatsApp* i Doca, bivši muž iz Amerike. Koji nađavola baš voli da se gledaju dok pričaju, ništa poruke ko sav normalan svet, ništa bla-bla, ne, Hari mora kroz prozor iza njegovih leđa da gleda drveće u bašti, što je još bošpomoz, ali i njega kako stari u prvom planu. Šta se njemu gleda, baš je i briga.

– Dobro več, kako si? Nisi za kompom, na telefonu si?
– smeška se.

– Nešto mi se prisपालo, a mrzi me još da razmeštam, gledam film s Poručnikom. Ti? Šljakaš?

– Nisam još počeo, prvog pacijenta imam za desetak minuta, pa reko – jao, ne, deset minuta, pomisli Hari – samo da te pitam je l legla uplata?

– Ček da vidim, samo sekund, znaš da su mi pogašene sve notifikacije, ne mogu više da podnesem – Hari se brzo prebacuje na aplikaciju one treće banke iz telefona, ukucava PIN... – Leglo je. Dva soma? Je l to?

– Da, da...

Dok Doca davi Hari, da iskoristimo da objasnimo o čemu se radi. Taj treći bankovni račun o kome Hari vodi računa je zapravo Docin. Preostala dva su domaća i američka penzija, oba u različitim bankama. Već nekoliko godina joj s vremena na vreme spominje kako želi, pa zatim i kako planira, da se vrati u Beograd kad ode u penziju, koju sve nekako odlaže. I uvek o tom povratku priča u jednini. Decu još i spominje, već su svoji ljudi, ne žive ni u istom gradu, ali ženu ne, sem da postoji. Dugo je mislila da je to prosto nostalgичno trućanje, koja bi se uopšte razmažena Amerikanka, ej, doktorska

žena, u najboljim godinama, ta nema ni šest banki, selila u neku tripizdinu Beograd čije ime ne ume ni da ukuca u *Google maps*?

A onda je izašao s tim predlogom, zapravo molbom, da Hari otvori račun u toj-i-toj banci, očigledno se dobro raspitao jer ta još i najprofesionalnije radi, na koji će joj on uplaćivati novac. Kad se vrati u Srbiju, ona će mu prosto dati ovlašćenje, ništa sumnjivo, budući da nikad nije vraćala svoje devojačko prezime. Nije mogla da odbije. Ako ništa drugo, ono zbog te američke penzije koju joj je obezbedio i aktivirao u trenutku kada joj je bila najneophodnija, u bolesti. Ipak je osećala nelagodu, mada u tome nema ničeg utuživog, i uključila glavu. Jedino logično objašnjenje bilo je da Doca zapravo planira razvod, pa povratak, a da na ovaj način zapravo smanjuje sumu za podelu imovine sa ženom. O svemu tome čak ni Lazi nije rekla ni reči, sramota ju je. Nju, sirotu malu dolarsku bogatašicu bez kinte.